

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobce: **Kaufland Česká republika v.o.s.**, IČO: 25110161
sídlem Bělohorská 2428/203, 169 00 Praha

proti

žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, Ústřední inspektorát
sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 3. 2024, č. j. SZPI/BQ592-47/2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení výroku 2. rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2024, č. j. SZPI/BQ592-47/2023, jímž bylo nenapadeným výrokem 1. částečně změněno rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 14. 11. 2023, č. j. SZPI/BQ592-44/2023, a výrokem 2. rozhodnutí žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve zbývajících částech potvrzeno. Žalobce alternativně navrhl, aby byla udělená pokuta snížena. Žalobce se současně domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.
- Žalobce byl rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uznán vinným ze spáchání

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

celkem 14 přestupků, za které mu byla uložena podle § 17f písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích (dále jen „zákon č. 110/1997 Sb.“), v souladu s § 41 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), úhrnná pokuta ve výši 1 000 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení.

3. Pod bodem 3. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným tím, že v provozovně žalobce, na adrese Polní 604/29, Liberec, dne 12. 4. 2023 nedodržel zákaz používat zákonné názvy u potravin (lihovin) uvedené v čl. 10 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2019/787 o definici, popisu, obchodní úpravě a označování lihovin, používání názvů lihovin v obchodní úpravě a při označování jiných potravin, ochraně zeměpisných označení lihovin, používání lihu a destilátů zemědělského původu při výrobě alkoholických nápojů a o zrušení nařízení (ES) č. 110/2008 (dále jen „nařízení č. 2019/787“). Jednalo se o dva druhy lihovin, které uváděl na trh v samoobslužném regále s lihovinami. Lihoviny byly na originálním obalu označeny:

- PROFESSORE CARIBBEAN ELIXIR, lihovina, objem 700 ml, 38 % obj./vol, šarže: různé šarže, kontrolovaná dávka 9,1 l, výrobce: ST. NICOLAUS a.s., 1. mája 113, 031 28 Liptovský Mikuláš, Slovensko, celkem 13 ks spotř. balení. Na obale výrobku bylo dále uvedeno: Lihovina. Složení: třtinový destilát, voda, cukr, barvivo: karamel. Na regálovém štítku této lihoviny bylo v levém horním rohu uvedeno velkým tučným písmem „Professore Karibský rum“, pod tímto nápisem pak menším písmem bez vytučnění „38 % 0,7 l Láhev“.
- PANAMA KEY AGED 3 YEAR, lihovina, objem 0,5 l, alc. 38 % vol., šarže: různé šarže, kontrolovaná dávka 7 l, výrobce: STOCK PLZEŇ-BOŽKOV S.R.O., Palírenská 2, 326 00 Plzeň, Česká republika, celkem 14 ks spotř. balení. Na obale výrobku bylo dále uvedeno: Lihovina. Složení: voda, destilát z cukrové třtiny, třtinový cukr, barvivo: karamel. Na regálovém štítku této lihoviny bylo v levém horním rohu uvedeno velkým tučným písmem „Key Rum Panamský 3-letý“, pod tímto nápisem pak menším písmem bez vytučnění „38 % 0,5 l Láhev“.

Na základě těchto zjištěných skutečností byl dle správního orgánu prvního stupně dostatečně odůvodněn závěr, že na regálových štítcích obou lihovin žalobce uvedl zákonný název lihovin „Rum“ uvedený v příloze I kategorie č. 1 nařízení 2019/787, přitom předmětné lihoviny nesplňovaly požadavky kategorie „Rum“ uvedené v příloze I nařízení 2019/787, neboť se ve skutečnosti jednalo o lihoviny označené na originální etiketě PROFESSORE CARIBBEAN ELIXIR, lihovina a PANAMA KEY AGED 3 YEAR. Tím, že na regálových štítcích lihovin použil žalobce název „Rum“ uvedený v příloze I nařízení 2019/787 a tyto lihoviny nesplňovaly požadavky této kategorie, porušil článek 10 odst. 7 nařízení č. 2019/787, čímž spáchal přestupek dle § 17 odst. 2 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb.

Žaloba

4. Žalobce v žalobě ve vztahu k přestupku pod bodem 3. namítal, že z okolností, že je zboží na originální etiketě označeno názvem „lihovina“, ještě nemůže být dovozena nezákonnost označení „rum“ na regálové etiketě. Tím správní orgán prvního stupně porušil zásadu materiální pravdy podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Správní orgány nijak neprokázaly, že předmětné zboží nesplňuje požadavky na označení „rum“. Žalobce takto zjištěný skutkový stav sice nenapadl a nevznnesl proti příslušným

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

protokolům o kontrole námitky, ale měl za to, že v daném případě je prolomena koncentrace řízení, neboť má-li být v řízení z moci úřední uložena nějaké osobě povinnost, je správní orgán povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti. Žalobce navíc mohl v odvolacím řízení rozporovat právní hodnocení správního orgánu prvního stupně, aniž by tím ztížil svoje procesní postavení. Žalobce odůvodnění žalovaného shledal nepřezkoumatelným.

5. Správní orgán prvního stupně nepřipustně přihlédl při stanovení výše pokuty k dřívějším přestupkům žalobce. Žalobce měl za to, že je třeba použít analogickou úpravu trestního práva. Žalobce nerozuměl konstatování žalovaného, že sice lze přihlížet k trestněprávnímu institutu zahlazení odsouzení nebo zániku účinků odsouzení jako k určité inspiraci, avšak nelze jej analogicky i přes žalobcem citovanou judikaturu použít. Konstatování viny v přestupkovém řízení má, stejně jako konstatování viny v trestním řízení, vážné difamující účinky. Stejně tak má dopady do obchodní spolehlivosti a dobrého jména. Navíc správní orgán prvního stupně informuje veřejnost o různých pochybeních prostřednictvím webové stránky www.potravinynapranyri.cz. Správní orgán prvního stupně takto informuje o porušení předpisů provozovateli potravinářských podniků, aniž by se jednalo o pravomocná rozhodnutí.
6. Další argumentace žalovaného odvolávající se na neexistenci evidence všech přestupků nemůže být kladena k tíži žalobce. Správní orgán prvního stupně obecně nemá žádný problém dohledat rozhodnutí, k nimž v rámci hodnocení recidivy přihlíží. Vždyť i správní orgán prvního stupně v prvoinstančním rozhodnutí uvádí hned čtyři rozhodnutí, na jejichž základě hodnotil opakované spáchání obdobných přestupků jako přítěžující okolnost. Je tedy zavedenou praxí, že je přihlíženo k v minulosti vydaným rozhodnutím, o nichž tím pádem musí vést správní orgán prvního stupně evidenci. Přestupkový zákon je zákonem neúplným, mezerovitým a často měněným. Z tohoto důvodu je nutno ne zřídkakdy zapotřebí právě analogie k trestnímu právu. V minulosti došlo i k tomu, že byla žalovaným zrušena rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s ohledem na chybnou aplikaci analogického použití trestněprávní úpravy.
7. Žalobce měl za to, že vyloučení posuzování recidivy v případě provozovatele potravinářského podniku je také jediným možným a právem aprobovaným závěrem, a to s ohledem na objektivní odpovědnost takového provozovatele potravinářského podniku. Ze stejného důvodu nemělo být ani přihlédnuto k dříve spáchaným přestupkům při hodnocení osoby pachatele. Žalobce je totiž pravidelně pokutován za provinění, která leží na straně dodavatele. Žalobce ani nesouhlasil s tím, že nelze analogicky použít § 27 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a o řízení proti nim.
8. Vzhledem k tomu, že se žalobce dopustil 13, nikoliv 14 přestupků, měla by být snížena i uložená pokuta. Správní orgán prvního stupně neměl přihlížet k dříve spáchaným přestupkům a i z tohoto důvodu by měla být pokuta snížena.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí a poukázal na čl. 4 odst. 2, čl. 10 odst. 1, odst. 2, odst. 3, odst. 7 nařízení č. 2019/787. Oproti zákonnému názvu „lihovina“ žalobce použil na regálových štítcích označení „rum“, což je zákonný název uvedený v příloze I kategorie č. 1 nařízení č. 2019/787 spolu s požadavky, jež musí produkt splňovat, aby dostal charakteristikám pro kategorii rum. Proti kontrolnímu zjištění neuplatnil žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

žádné námitky. Zjištění skutkového stavu je dostatečné, když správní orgán vychází z označení výrobku na etiketě a presumuje, že tento výrobek je označen v souladu s právními předpisy, a to zejména za situace, ve které nemá důvod pochybovat, že tomu tak je. Vyhledávací povinnost správních orgánů má své meze, které jsou dány formulací § 3 správního řádu: „o němž nejsou důvodné pochybnosti.“ Žalobce neuvedl žádné důvody, které jej jakožto prodávajícího vedly k tomu, aby při označování daných produktů regálovými štítky nedbal zákonného názvu uvedeného výrobcem na originálních etiketách.

10. Ve vztahu k námitkám ohledně tvrzené nepřipustnosti přihlížení k dříve spáchaným přestupkům žalobce žalovaný odkázal na argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí. Dále poukázal na to, že vycházel z Doplnujícího stanoviska Ministerstva vnitra k možnosti analogického užití trestněprávních institutů zaházení odsouzení a fikce neodsouzení při posuzování přestupkové recidivy ze dne 11. 5. 2022.
11. Zveřejňování záznamů v informačním systému Potravin na pranýři se děje zcela nezávisle na případném řízení o přestupcích. Na webových stránkách jsou zveřejňovány nevyhovující vzorky potravin, a to v okamžiku, kdy byl kontrolované osobě doručen protokol o kontrole a marně uplynula lhůta pro podání námitek k protokolu o kontrole. Ke zveřejnění záznamů obvykle dochází dříve, než je ohledně zveřejněného zjištění zahájeno řízení o přestupku, a to za účelem včasného informování spotřebitelů.
12. K argumentaci, že je žalobce sankcionován za porušení ležící typicky na straně dodavatele, žalovaný připomněl, že žalobce má v rámci dodavatelsko-odběratelských vztahů několik způsobů, jak takovou situaci řešit. Správní orgán prvního stupně dbá, aby k přitěžující okolnosti bylo přihlíženo v případech porušení, ve kterých je obviněný opakovaně shledán vinným ze spáchání přestupků. V rámci posuzování recidivy bylo u žalobce zohledněno nedodržení hygienických požadavků, uvádění na trh potravin nevhodných k lidské spotřebě a uvádění na trh potravin s informací, která byla pro spotřebitele zavádějící. Všechny rozsudky, na které žalobce poukazoval, vychází z právního stavu před účinností přestupkového zákona č. 250/2016 Sb., a nejsou tak zcela přiléhavé. Vyměřená pokuta byla správním orgánem prvního stupně i žalovaným řádně odůvodněna a její výše, která činí 2 % horní hranice zákonné sazby, není nepřiměřená.

Replika žalobce

13. V replice ze dne 1. 4. 2025 žalobce poukázal na aktuální rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2025, č. j. 5 As 250/2024-38, který se dle jeho názoru *de facto* věnuje stejnému případu a který obsahuje mimo jiné závěr, že regálová etiketa slouží primárně jako cenová informace a z údajů o ní nelze izolovaně dospět k závěru, že je spotřebiteli podávána informace klamavým způsobem. Žalobce měl za to, že nelze klást stejné požadavky na regálovou etiketu jako na samotný obal potravin.

Duplika žalovaného

14. V duplice žalovaný jednak vyjádřil názor, že replikou žalobce nepřipustně rozšířil žalobní body po lhůtě stanovené zákonem a dále se neztotožnil s aplikací uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu na případ žalobce a svůj názor obsáhle odůvodnil.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit souhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že *„[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci“* (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Soud dále připomíná, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek. Úkolem odvolacího orgánu je totiž zejména reagovat na odvolání, přičemž není vyloučeno, aby argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Žalovaný srozumitelně vysvětlil, že vycházel ze žalobcem nezpochybněného skutkového stavu spočívajícího v tom, že na trh byly uváděny lihoviny s označením „rum“, ačkoliv se jedná o zákonný název vyhrazený pro určitou kategorii lihovin dle specifikace v příloze I. nařízení č. 2019/787 (str. 19 žalobou napadeného rozhodnutí). Dále jasně žalovaný v souladu s hodnocením správního orgánu prvního stupně uvedl, že na vytýkané protiprávní jednání je třeba nahlížet jako na speciální recidivu, která je přitěžující okolností podle § 40 písm. c) přestupkového zákona (str. 36 žalobou napadeného rozhodnutí). Soud tedy neshledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, neboť hodnocení a závěry žalovaného jsou dostatečně jasné.
19. Soud se dále zabýval námitkou proti sankcionování označení „rum“ na regálových etiketách.

20. Na tento případ dopadá zejména nařízení č. 2019/787, jehož účelem je mimo jiné přispět k vysoké úrovni ochrany spotřebitele, odstranění informační asymetrie a zabránění klamavým praktikám. Dále má toto nařízení zabránit zneužití označení „lihovina“, jakož i zneužití zákonných názvů lihovin, pokud jde o výrobky, které nesplňují definice a požadavky stanovené v tomto nařízení (odst. 2 a 12 preambule, čl. 1 odst. 1 nařízení).
21. Dle čl. 4 odst. 2 nařízení č. 2019/787 „obchodní úpravou“ se rozumí výrazy použité v označení a na balení i slova použitá v reklamě a při propagaci prodeje výrobku, na vyobrazení a obdobně, jakož i na nádobě včetně lahve nebo uzávěru.
22. Podle čl. 10 odst. 1 nařízení č. 2019/787 název lihoviny je jejím zákonným názvem. Lihoviny musejí být ve svém popisu, obchodní úpravě a označení opatřeny zákonným názvem. Zákonné názvy musí být uvedeny jasně a zřetelně na etiketě lihoviny a nesmí být nahrazeny ani pozměněny.
23. Podle čl. 10 odst. 2 nařízení č. 2019/787 pro lihoviny, které splňují požadavky stanovené v kategorii lihovin uvedené v příloze I, se jako jejich zákonný název používá název uvedené kategorie, ledaže tato kategorie umožňuje používání jiného zákonného názvu.
24. Podle čl. 10 odst. 3 nařízení č. 2019/787 pro lihovinu, která nesplňuje požadavky žádné z kategorií lihovin uvedených v příloze I, se používá zákonný název „lihovina“.
25. Podle čl. 10 odst. 7 nařízení č. 2019/787 aniž jsou dotčeny články 11 a 12 a čl. 13 odst. 2, 3 a 4, je zakázáno používat zákonné názvy uvedené v odstavci 2 tohoto článku nebo zeměpisná označení v popisu, obchodní úpravě nebo označení jakéhokoli nápoje, který nesplňuje požadavky pro příslušnou kategorii uvedenou v příloze I nebo pro příslušné zeměpisné označení. Tento zákaz platí také v případě, že jsou tyto zákonné názvy nebo zeměpisná označení použity ve spojení se slovy nebo obraty, jako jsou „jako“, „typ“, „druh“, „značka“, „příchuť“ nebo jakékoli jiné podobné výrazy.
26. V příloze I bod 1 a) nařízení č. 2019/787 je definován rum jako lihovina vyrobená výhradně destilací produktu získaného alkoholovým kvašením melasy nebo sirupu vznikajících při výrobě třtinového cukru nebo samotné šťávy z cukrové třtiny, destilovaná na méně než 96 % objemových, takže destilát má zřetelné specifické organoleptické vlastnosti rumu [další pravidla jsou uvedena v písm. b) až g) – pozn. soudu].
27. Ve věci je nesporné a vyplývá to i z obsahu správního spisu, že předmětné zboží PROFESORE CARIBBEAN ELIXIR a PANAMA KEY AGED 3 YEAR bylo popsáno (včetně regálových štítků) způsobem, jak je uvedeno v bodě 3) rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud dále konstatuje, že z pořízených fotografií je zřejmé, že se předmětné zboží prodávalo v regálech s alkoholem.
28. Z nařízení č. 2019/787 vyplývá, že „lihovina“ je druh alkoholického nápoje s určitými specifickými vlastnostmi, vyrobený některou ze stanovených metod (srov. čl. 2 nařízení č. 2019/787). Lihovina je tedy obecný název pro specifickou skupinu alkoholických nápojů, v rámci této skupiny existují kategorie zvláštních lihovin, mezi které patří i rum. Dle soudu je tudíž zřejmé, že z obecného označení lihovina nelze dovozovat, že se jedná zároveň i o rum. Označení rum může být použito jen pro určité lihoviny splňující stanovená kritéria.
29. V daném případě výrobci předmětné zboží označili obecným názvem lihovina, nikoliv rum. Z ničeho přitom v dané věci nevyplývá, že by předmětné zboží mělo být rumem a že by jako takové mohlo být nabízeno spotřebitelům. Přesto žalobce na svých regálových štítcích toto označení použil. Pokud žalobce vytýká správním orgánům, že z vlastní iniciativy

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

nezkoumaly, zda předmětné zboží nesplňuje požadavky na označení rum, soud s jeho hodnocením nesouhlasí. Správní orgány zjistily, že nikde v označení předmětného zboží od výrobce se slovo rum nevyskytuje, ale je v souladu s nařízením č. 2019/787 použito výrazu lihovina, a učinily tak logický závěr, že předmětné zboží je lihovinou, nikoliv rumem. Tento jejich závěr nebyl žádnými důkazy nebo skutkovými tvrzeními žalobce v průběhu správního řízení zpochybněn. Proti protokolům o kontrolách žalobce nevzněl námitky, a ani v odvolacím řízení v tomto směru neuvedl vůbec nic. V řízení před soudem namítl pouze nedostatečně zjištěný skutkový stav s tím, že správní orgány nevyvinuly dostatečnou aktivitu, ovšem opět neuvedl žádné argumenty, proč by předmětné zboží mohlo být označováno jako rum. Soud se tedy ztotožňuje se závěrem žalovaného, že byl podle § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a proto soud shledal uvedenou žalobní námitku nedůvodnou.

30. K tvrzení žalovaného, že žalobce v replice rozšířil žalobní body, soud konstatuje, že žalobní bod je založen na skutkových a právních tvrzeních [srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Skutkovým tvrzením v žalobě bylo, že předmětné zboží splňuje vlastnosti rumu, a může tak být označeno a touto okolností se měly správní orgány zabývat. V replice však žalobce přišel s argumentací, že označení rum nebylo matoucí pro spotřebitele vzhledem k vlastnostem regálových štítků (etiket). Soud souhlasí se žalovaným v tom, že se jedná o nový opožděně uplatněný žalobní bod, neboť žalobu lze o nové žalobní body podle § 71 odst. 2 s. ř. s. rozšiřovat pouze ve lhůtě pro podání žaloby, která uplynula dne 13. 5. 2024.
31. V žalobcem poukazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2025, č. j. 5 As 250/2024-38, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v daném případě regálové etikety sice byly opatřeny zkratkovými informacemi o potravinách, avšak na spotřebitele nepůsobily zavádějícím dojmem. Regálové etikety tedy obsahovaly podstatně kratší označení, než jaký byl jejich název přímo na obale potraviny, a spotřebitel si při nákupu této zkratkovitosti musel být vědom.
32. Soud již v tomto aspektu shledává zásadní odlišnost od projednávaného případu, neboť regálové štítky vytvořené žalobcem neobsahovaly zkratku názvu, ale zcela jiné právně regulované označení, které charakterizuje výrobek jako specifickou kategorii lihoviny. Soud tedy konstatuje, že závěry uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu nelze na případ žalobce aplikovat.
33. Dále se soud zabýval námitkou nemožnosti přičítat žalobci jako okolnost přitěžující podle § 40 písm. c) přestupkového zákona opakované spáchání přestupků. Problémem zákonné úpravy je, že žádné zákonné ustanovení nestanoví jednoznačně, zda a kdy dochází k zahlázení přestupkového odsouzení a zda lze po uplynutí určité doby ke starším přestupkům přihlížet. Touto problematikou se zabývá pouze judikatura správních soudů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2023, č. j. 2 As 71/2022-34).
34. V první řadě je možno poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2011, č. j. 8 As 82/2010-55, reagující na argument, že institut zahlázení odsouzení není (nebyl) upraven ani v zákoně č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Dle tohoto rozsudku je správní orgán při rozhodování o výši sankce (podle § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb.) za přestupek povinen hodnotit, zda není při přihlédnutí k pachateli dříve uloženým trestům možné využít analogicky institut trestního práva zahlázení odsouzení. Z tohoto závěru vychází rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka Liberec ze dne 3. 5. 2013, č. j. 60 A 1/2013-49, v němž byla potvrzena povinnost analogicky aplikovat institut zahlázení odsouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

podle trestního zákoníku i při ukládání sankcí v přestupkovém řízení, neboť opačný přístup by vedl k přísnějšímu přístupu k obviněnému v rámci přestupkového řízení než k obviněnému v trestním řízení. Tento závěr byl potvrzen v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 323/2016-45. K analogické aplikaci institutu zahlázení odsouzení ve vztahu k přestupkovému zákonu se vyjadřoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 1. 2023, č. j. 2 As 71/2022-34, přičemž aproboval předchozí judikaturní závěry, které jsou tudíž plně aplikovatelné i na rozhodování v přestupkovém řízení podle přestupkového zákona. Obecně tedy platí, že ačkoliv institut zahlázení není přestupkovým zákonem upraven, tato skutečnost nevylučuje povinnost žalovaného užít analogicky institut zahlázení z trestního práva.

35. V rozsudku ze dne 7. 11. 2018, č. j. 3 As 202/2017-35, Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu mají správní orgány právo přihlížet k předchozím spáchaným přestupkům, a to i v případě jejich spáchání před více než jedním rokem*“, čímž se ztotožnil se závěry Krajského soudu v Plzni ze dne 31. 3. 2017, č. j. 17 A 23/2016-46, podle kterého „*striktní užití analogie zahlázení není možné, je proto na místě k institutu zahlázení přihlížet toliko přiměřeně se zohledněním specifík dopravních přestupků [...] Ostatně při striktní analogii s trestním právem by nebylo možno přihlídnout k téměř žádným dopravním přestupkům, u nichž byla sankce pokuty vykonána*“. Tyto závěry je možné aplikovat i na případ žalobce, ve kterém by v případě striktní aplikace institutu zahlázení odsouzení nemohly správní orgány přihlížet k žádným přestupkům žalobce, u kterých by došlo k zahlázení zaplacením pokuty. V rozsudku ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 As 80/2020-36, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*byť judikatura dovodila možnost analogického využití tohoto institutu v řízení o přestupcích, neznamená to, že (obdobně jako je tomu v trestání soudním) nelze dřívější (zahlázená) „odsouzení“ nijak zohlednit [...] Ba naopak, dřívější (byť zahlázená) „odsouzení“ mohou být použita při hodnocení osoby pachatele a možnosti jeho nápravy, a tedy též jako kritérium pro určení výše trestu*“.
36. Dále obecně platí, že k přestupkům spáchaným před více než třemi lety nelze přihlížet jako k přítěžující okolnosti, zároveň ovšem ale není důvod je zcela ignorovat při posuzování osobnosti pachatele, možnosti jeho nápravy a obecně jeho vztahu k dodržování právních předpisů (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2023, č. j. 2 As 71/2022-34).
37. Dále soud konstatuje, že § 40 písm. c) přestupkového zákona nevyžaduje, aby se jednalo o tzv. speciální recidivu, tj. spáchání přestupku stejného druhu. Smysl této přítěžující okolnosti tkví v tom, že opakované páchaní přestupků i v případě nestejnorodé recidivy vyjadřuje vztah přestupce k plnění právem stanovených povinností (shodně rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11. 12. 2019, č. j. 30 Af 25/2019-34). O recidivu se v přestupkovém právu jedná vždy, když pachatel spáchal další přestupek poté, co byl pravomocně uznán vinným za jiný přestupek.
38. Přítěžující okolnost podle § 40 písm. c) správní orgány založily na čtyřech rozhodnutích Statní zemědělské a potravinářské inspekce, kterými byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků, které spočívaly v uvádění potravin na trh, které nebyly vhodné k lidské spotřebě, nedodržení hygienických požadavků a uvádění potravin na trh s informací, která byla pro spotřebitele zavádějící. Rozhodnutí ze dne 10. 5. 2021 nabylo právní moci dne 11. 5. 2021, příkaz ze dne 8. 2. 2022 nabylo právní moci dne 18. 2. 2022, rozhodnutí ze dne 4. 3. 2022 nabylo právní moci dne 7. 3. 2022 a rozhodnutí ze dne 9. 8. 2022 nabylo právní moci dne 10. 8. 2022. Přestupků v této věci se žalobce dopustil v období od 24. 2. 2023 do 15. 5. 2023.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

39. Z výše uvedeného je zřejmé, že se žalobce dalších 14 přestupků v roce 2023 dopustil ani ne rok od právní moci posledního rozhodnutí o přestupku, a ne více jak dva roky od prvního rozhodnutí o přestupku, z nichž bylo vycházeno při hodnocení splnění podmínek přitěžující okolnosti podle § 40 písm. c) přestupkového zákona. Soud na základě shora uvedených pravidel sdílí hodnocení žalovaného a konstatuje, že zde nebylo místo pro aplikaci trestněprávního institutu zahlazení a žalovaný aplikoval uvedené ustanovení přestupkového zákona správně.
40. Žalobce navrhl snížení pokuty podle § 78 odst. 2 s. ř. s., ale jako argumenty pro snížení uloženého trestu uvedl, že nebyl jeden přestupek spáchán a nesprávně mu byla přičtena přitěžující okolnost. Vzhledem k tomu, že ani jedno z tvrzení, o které žalobce opíral svůj návrh, se neprokázalo, nebyl zde prostor pro úvahy o snížení uložené pokuty.
41. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Současně soud dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 9. prosince 2025

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.